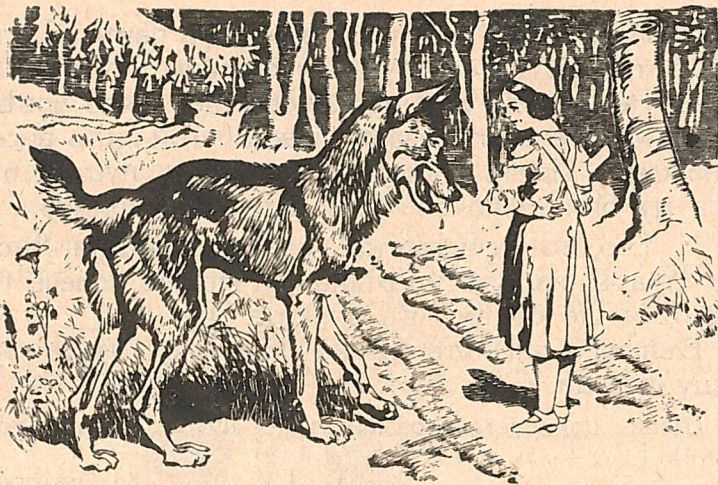

ВЪЛКЪ И ЧОВЪКЪ

(По братя Гримъ)

Единъ младъ вълкъ никога не билъ виждалъ човѣкъ. Еднажъ се срѣщналъ съ лисицата и се за-приказвали за силата на човѣка.

— Човѣкътъ, казала лисицата, може да се бори и победи и най-силното животно на свѣта. На неговата сила не може да устои никой.

— А мене, отвърналъ вълкътъ, не ме е страхъ и съмъ готовъ да излѣза всѣкога насрѣща му.

— Добре, ела утре рано при мене и азъ ще те заведа да видишъ човѣка, предложила лисицата.

На другата сутринъ вълкътъ отишелъ рано при лисицата. Тя го повела и отишли въ една гора, гдето всѣки день ходили ловци.

Най-напредъ се задалъ единъ слабъ бѣлобрадъ старецъ, който се подпиралъ съ тояга. Той носелъ на едната си ржка вжже, да си задене съ него дървета отъ гората.

— Това ли е човѣкъ? Запиталъ вълкътъ и се засмѣлъ.

— Не, отговорила лисицата, това е било нѣкога човѣкъ.

Минало време. Изъ горската пжтека се задало дете съ чанта презъ грѣбъ. То весело пѣло и отивало на училище.